

DE VREUGDE VAN HET GEVEN

BERICHTDIENST

3 december 1954.

Goedenavond vrienden.

Je kunt zo echt merken dat het een Sinterklaasdrukke is. En ik moet u op iets verschrikkelijks voorbereiden. Onze vriend Henri wil zich het genoeg niet laten ontnemen om ter ere van de Sinterklaas zijn "dichterlijke bijdrage" tussen aanhalingstekens, te leveren. Wij hebben nu gedacht om dat maar zo te doen: Na de pauze krijgt eerst Henri de gelegenheid om zijn gemoed te luchten, daarna kunnen we dan nog een paar vragen behandelen en dan sluit natuurlijk "het schone woord". Ik hoop dat u dat niet erg vindt, maar we zijn nu toch zo gezellig met een kleine familie onder elkaar, nu kan dat eens een keertje wat beter. Dan moet ik natuurlijk weer - ja, zou het eens een keer niet moeten - de inleiding houden. Ja, inleiding, ik moet u vertellen dat we niet alles weten, en als u nu nog niet weet dat wij niet alles weten, weet u zeker minder dan u zou moeten weten, (gelach). Dan verder heb ik nog van de "berichtendienst" die - zoals u wel gemerkt heeft, de laatste tijd weinig naar voren komt - het verzoek u het volgende mede te delen. De avond, vrijdagavond vóór en de vrijdagavond na Nieuwjaar, zal er de gelegenheid bestaan ongeveer drie kwartier lang, om te bespreken de gebeurtenissen van het komende jaar en de zich in de toekomst ontwikkelende tendensen. Dat is natuurlijk geheel en al vrijblijvend, u hoeft er niet aan te geloven en u hoeft er niet naar te luisteren, maar deze vrienden willen dat dan ook zelf naar voren brengen. We hebben ook zojuist van de voorzitter gehoord dat dus een week vóór Kerstavond, steravond is. Nu, dat komt ook in orde en dan de Kerstavond zelf. Voor degenen die nog onze beginsprekers kennen misschien aardig om mede te delen, dat de eerste Kerstrede, als alle omstandigheden gunstig zijn althans, wordt uitgesproken door de intelligentie die bekend was als het pastoorje. Die zullen de meesten zich wel niet meer herinneren. En dan gaan we over tot het onderwerp van de avond.

DE VREUGDE VAN HET GEVEN

Nu heb ik zo bij mezelf gedacht: wat doe je nu midden in zo'n stad, die druk bevolkt is met het witbehaarde episcopaat dat al staf en mijterend rondloopt om waren te leuren etc., wat moet je dan doen? Dan kun je wel het beste spreken over een klein beetje Sinterklaas, ja niet een Klaasachtig, maar een Sinterklaasachtig onderwerpje. En daarom zou ik graag spreken over de vreugde van het geven. Uiteindelijk, we geven allemaal wel eens een keertje wat, al is het maar een dubbeltje in het collectebakje. Maar het werkelijke geven dan houdt heel wat meer in, en dat kun je nu juist in deze Sinterklaastijd zo aardig zien. Daar heb je de drukke heren met de dikke portefeuilles, die naar een winkeljuffrouw stappen en zeggen: ik heb nodig een cadeautje zus, een cadeautje zo, dit, dat, zus, zo, verpak het voor me en breng het maar bij mij thuis. Dat zijn zeker niet degenen die de ware vreugde van het geven hebben. Dan zie je soms ook van die mensen, u weet wel, die mensen die eigenlijk niet eens een portemonnee nodig hebben, omdat ze die paar kwartjes die ze bezitten makkelijk in hun hand kunnen houden, en die zijn ook uit op Sinterklaasstrooptocht door de magazijnen van de stad en die lopen werkelijk te piekeren en te denken: hoe vind ik nu iets wat ik geven kan, wat binnen mijn middelen blijft en wat toch voor een ander een plezier is. En dat zijn nu juist degenen die geven op de goede manier. Schenken of geven nl. is helemaal niet, al denkt men dat dan wel eens, alleen maar een stoffelijk blijik geven van waardering etc. Iets werkelijk geven d.w.z. een klein stukje van jezelf cadeau geven. Als u een geschenk geeft, dan is dat niet alleen maar iets wat u nu toevallig gekocht heeft, of nog in de kast had staan, hè? Dat komt ook voor: die vaas die vind ik toch zo lelijk en ome Willem weet niet meer dat hij haar gegeven heeft, maar dan

geeft u met die stoffelijke gave als symbool eigenlijk een ietsje van uzelf weg. En met Sinterklaas doe je dat anoniem en dat maakt het plezier nog veel groter, want dan heb je eigenlijk geen bedankjes nodig, hè? En dat is nu juist hetgeen waar het bij het geven zo sterk op aan komt. Wanneer u een gewoon cadeautje geeft en u krijgt een hartelijk bedankje, och, dan vindt u dat wel leuk, dat is wel prettig dat het geapprecieerd wordt, maar het brengt niet de verrassende vreugde met zich mee die je plotseling op een gezicht op ziet bloeien, dat je door hoort klinken in een stem wanneer - want ze weten niet wie ze eigenlijk precies moeten bedanken - een hartenwens vervuld is, wanneer daar een cadeautje komt waar de ziel van een mens in ligt. En wanneer je dat ziet, dan is het net alsof jezelf blij wordt, dan is het of jij eigenlijk het cadeautje krijgt en niet een ander. Degene die op zo'n manier geeft wat geven is. Het woordje "geven", ach, dat lijkt zo normaal. We geven allemaal wel eens een keertje wat weg en we ontvangen allemaal wel eens een keertje wat, maar op de keper beschouwd, och nu ja, dan geloven we dat vaak wel, nietwaar? En dat is de fout, want wanneer je iets geeft, dan moet je iets van jezelf geven. Er bestaat een grote wet: alles, maar dan ook alles wat je de mensheid aandoet, dat krijg jij terug. En als je iemand met een onverschillig gebaar een cadeau geeft van f125.- - dat moet je tegenwoordig geloof ik wel uitleggen als je wat behoorlijks wilt hebben - dan heb je later de pijn in de portemonnee, dan zeg je: dat zint mij niet. Waarom? Je hebt eigenlijk niets gegeven maar je hebt je op een goedkope manier, al is het cadeau dan ook nog zo duur, van de zaak afgemaakt. En dat is niet alleen voor Sinterklaas, dat is voor je hele leventje, want hoe meer je aan de mensen geeft van jezelf uit, wat uit dat hart komt, hoe meer je jezelf Sinterklaas voelt, hoe meer je je voelt de gelukkige gever wie in het geschenk, in het gebaar dat hij maakt, in de uiting van zijn persoonlijkheid, plotseling verenigd wordt met het grote leven rond zich. Ja, en dat is nu eigenlijk de kern van het geven. En nu laten we Sinterklaas maar even met rust. Ik heb die goede man, wiens naam toch al zo vaak misbruikt wordt, als aanloopje genomen, hij is a.h.w. de polsstok waarmee ik vandaag uit het u bekende gebied van het materiële, wil springen naar de esoterische wetten en waarden die er in het hele Al liggen en die voor ons zo onnoemelijk belangrijk zijn.

Wanneer wij deelden wat in ons leeft, wanneer wij ons denken delen kunnen met een ander, wanneer wij ons verplaatsen in de wensen en de verlangens van een ander, dan vergroten wij ons wezen, dan komen we uit de kleine bekrompenheid van ons bestaantje plotseling in een ruimere wereld, een wereld waarin we allerhande dingen erkennen van een grote en wonderlijke beduiding. Dan denk je nog dat je schenkt, dat je een cadeautje geeft, want per slot van rekening, dat is de stoffelijke uitdrukking vaak van die dingen, maar in werkelijkheid laat je je wegen doordringen als een geestelijke krachtstroom in het wezen van een ander mens, van een ander wezen, een dier misschien of een plant. En in dit doordringen bloeit uw eigen geest en ziel open, wordt de wereld ruimer en vreugdiger en grootser en zien wij plotseling de wereld uit een nieuwer, lichter en zonniger standpunt. Het is alsof er een poort opengaat naar een andere, een lichtende, een prettiger sfeer. Ja, die poort gaat ook open, want het geheel van het geschapene leeft uit de goddelijke kracht. En de goddelijke kracht die al doordeseemt en doorademt, leeft in elke persoonlijkheid zo goed als in de uwe. Maar vaak is dat voor ons zoeken naar de volheid en de volmaaktheid van het bestaan, te weinig. We kunnen dat zo niet meer aan, we zouden verder willen grijpen dan de kracht in ons eigen wezen ons toestaat. En nu geven wij iets van onszelf aan een ander, dat denken we tenminste, maar in werkelijkheid dragen wij onze eigen krachtstroom uit, peilen de diepste diepten van een ander wezen, tot wij daar ontmoeten de goddelijke kracht die ook daar ligt, en onze wereld is twee keer zo groot geworden. Plotseling is ons leven vol van vrede en tevredenheid, niet meer de kille afwijzing van de tijd en de ruimte die zegt: tot hiertoe en niet verder.

In plaats daarvan het je gedragen voelen op de lichtende zee van kracht, tot hogere sferen bestemd. En misschien zegt u dan alleen maar: ach, ik voel me er zo blij in, ik ben er zo gelukkig mee. Maar dat is de waarde juist van het geven. Wij geven een deel van onze persoonlijkheid aan een ander, maar wij krijgen terug de goddelijke, de zuivere waarde die wij in die ander gezocht hebben. Er is gewoon geen tussenweg meer die ons afleidt naar allerhande duistere of demonische dromen, er is alleen nog maar dat licht, die kracht, die waarheid. En omdat zij er is, voelen wij ons dan gelukkig. De kunst van het geven is, elke gave, elke handeling die je tegenover de wereld stelt, te maken tot een goddelijk huwelijk van lichtende krachten die samen versmelten, als eenheid verder gaan naar de grote volheid

van het Al, waar wij verlangen naar de eeuwige vrede, naar de heerlijkheid, zo wij dat noemen.

Geven, altijd weer, altijd weer je wezen uitbreiden met andere en nieuwe entiteiten, met een bloem die bloeit en die schoonheid betekent in je hart, of een plant die onwetend reageert op de volheid van je belangstelling en je medeleven, het dier dat in de mens vindt het beeld van zijn God. Al deze wezens tezamen, de mensen die een ogenblik steun, een ogenblik vreugde in je vinden, die worden samen tot de enorme macht die ons verder voert, tot we de geest van de wereld en de stof begrijpen, totdat we binnen kunnen treden in die hoog geheiligde sferen, waar lichtende regeren: zon, maan en sterren regeren, waar we nederig gebogen kijken en ons afvragen: "Is dan dit grootse, God?" en uit de verte de echo horen zeggen "God" en toch weten dat het niet de volte is, omdat daarachter nog grotere, wonderlijker en diepere gebieden liggen. Geven, het werkelijke, het ware geven, dat is een esoterische waarde, vrienden, die niet misacht of onderschat mag worden. Geven is een speels, een lachend woord. Je geeft de mensen wat van je aandacht, je geeft ze een ogenblikje van je tijd, je schenkt ze iets van je goederen en iets van je gedachten. En dan denk je dat het daarmee afgelopen is, maar dat is niet waar, want je leeft in een kristallen bol van het zelf besloten bestaan. Uit jezelf alleen kun je leven, niet vanuit die anderen, uit jezelf gaat als een stralende kracht alles uit, kaatsend in de wereld van de verschijnselen, terugkerend tot je ziel en je wezen en je leven, vervullend jezelf van de krachten die je uitgezonden hebt, maar duizendvoudig versterkt.

Geven is een wonder, een wonder dat ook ons gegeven werd opdat wij vanuit onze besloten kleine wereld toch kunnen delen de gemeenschappelijke belangstelling en haar gedachten met andere werelden. Wij kunnen wereld na wereld samensluiten en samenkoppelen, totdat we een Al geschapen hebben. En dat is de kunst van het geven, met de gave, met het geven van iets uit je hart, uit je wezen en je ziel, één worden met de grote kracht die het Al geschapen heeft en alle dingen geeft. Zo, vrienden, misschien niet zo lang, maar dat is dan mijn Sinterklaasrede, En nu dank ik u voor uw aandacht en zal ik het woord over gaan geven aan een volgende spreker. Goedenavond.

INDIVIDUALIST – PERSOONLIJKHEID - GEMEENSCHAPSMENS

Goedenavond vrienden.

Ik hoor zelfs zo heel terloops de naam van mijn voorganger fluisteren, hij schijnt goed bekend te zijn zo hier en daar. In ieder geval, het tweede onderwerp dat is naar uw keuze. En nu weet ik wel dat nog op de rol staat een verdere behandeling van het onderwerp "de gouden snede", maar met uw welnemen en goedvinden zullen we dit maar tot na Sinterklaas uitstellen. Ja, ik kan het ook niet helpen, hoor, ik zou ook kunnen zeggen "na zwarte Piet", om eens een ander woord te gebruiken, maar je komt er toch niet uit in deze dagen, welk woord je ook spreekt en waar je ook kijkt, altijd komt er weer een mijter, een schimmel of een baard te voorschijn, nietwaar? Dus zou ik voor deze avond dan graag een ander onderwerp hebben dat ik voor u mag belichten.

Reactie: Ik zou het erg prettig vinden als u iets kon vertellen over deze drie woorden: individualist, persoonlijkheid, gemeenschapsmens. En dan wilde ik dat even illustreren met het volgende. Voor zover de woonruimte het toelaat proberen we zoveel mogelijk onze kinderen een eigen kamer te geven, om ze in de gelegenheid te stellen hun eigen persoonlijkheid te ontplooien. In hoeverre is dat remmend op het toekomstig gemeenschapsgevoel, wat ze toch moeten ontwikkelen? Of is het mogelijk een versterking doordat ze juist naar het tegengestelde gaan groeien? Zou u daar eens over willen spreken?

Antwoord: Ja, dat vind ik wel een aardig onderwerp, hartelijk bedankt. Kijk eens, men zegt altijd: een individualist is iemand die denkt aan niemand behalve aan zichzelf. Maar dat is volledig onwaar, en wanneer wij van het persoonlijke, van de persoonlijkheid naar de gemeenschap moeten groeien, dan kan dat nooit gebeuren wanneer de gemeenschap ons

belemmert. Ik weet niet of u wel eens heeft meegemaakt dat u een tijdlang in een werkelijk bekrompen gemeenschap met anderen heeft moeten zijn. Ja, ik bedoel niet gevangnissen of zo, hoor, daar heeft u natuurlijk nooit ingezet, maar de wachtkamer van de dokter of de tram, of een trein die overvol is. En als u daar nu zo'n tijdje zit, dan ontwikkelen zich al sympathieën en antipathieën die je binnen de gemeenschap, juist door de opgedrongen gemeenschap, van de gemeenschap afzonderen. En dat is erg lastig. U zegt: kinderen proberen wij zoveel mogelijk een eigen kamer te geven, opdat ze hun persoonlijkheid kunnen ontwikkelen. Dan zeg ik onmiddellijk: ja, wannéer het enigszins mogelijk is, geef het kind een eigen kamertje of een hoekje, een plaats waar het veilig is, een heiligdom waarin het zichzelf volledig kan zijn en wees niet bang dat, in ongunstige zin van het woord, het een individualist zal worden - ik stotter er gewoonweg overheen, zeg. Nu ja, niet op letten -, want het kind dat de gelegenheid heeft om zich uit de gemeenschap af te zonderen, zal in zijn afzondering de behoefte aan de gemeenschap scherper voelen. Wanneer je altijd gedwongen bent samen te gaan met vele anderen, dan wordt het erg pijnlijk om de eenzaamheid te zoeken, maar het wordt nog pijnlijker om de gemeenschap volledig te verdragen. En dan krijgen we mensen die op de duur al hun gevoeligheden en hun persoonlijkheden wegwerpen en in plaats daarvan worden zo'n bleke schim die meedeint in de massa zonder meer. En aan bleke schimmen van mensen heeft de wereld heus geen behoefte, noch de wereld van de geest, noch de wereld van de stof, want uw stoffelijke wereld vraagt mensen die zelfstandig kunnen denken, die zelfstandig een beslissing durven nemen, die een verantwoording durven dragen, nietwaar? En hoe kunt u verwachten dat een gemeenschapsmens die langzamerhand tot kuddedier geworden is, murw gehamerd door het voortdurend in gemeenschap gedwongen zijn met anderen, waar er geen enkele eigen keuze meer mogelijk is zelfs, hoe kunt u verwachten dat die mens een verantwoording aanvaardt, dat die mens nog redelijk en overlegd, voor anderen iets zou gaan doen, i.p.v. zich mee te laten drijven met de massa of in openlijke rebellie alles te vernietigen wat deze gemeenschap uitmaakt? Nee, we hebben mensen nodig met een sterke persoonlijkheid.

En wat is een persoonlijkheid eigenlijk? Een persoonlijkheid dat is een aantal eigenschappen waardoor de mens een volledig eigen plaats inneemt te midden van de gemeenschap. Een wezensuitdrukking waardoor het duidelijk juist deze mens is en er geen ander bestaat die daaraan gelijk komt. Nou, wanneer we dit op deze manier stellen, dan zult u begrijpen dat iemand die een werkelijke persoonlijkheid heeft, in zekere zin individualist moet zijn. Hij mag als gemeenschapsmens denken voor de gemeenschap, maar voor zichzelf zal hij zich afzonderen van die gemeenschap en zich niet, alleen door haar laten drijven, hij zal een persoonlijk inzicht, een persoonlijke opinie en overtuiging hebben, hij zal niet alles voor zoete koek aannemen, hij zal willen streven voor het welzijn van alle mensen desnoods, want individualist is nog lang niet identiek of synoniem met egoïst. Menig egoïst denkt individualist te zijn, terwijl hij in werkelijkheid een mishandeld en vertroeteld gemeenschapsmensje is, dat zijn onvolledige uitingsmogelijkheden botviert in een scherp zelfzuchtig denken, waarbij de gemeenschap dan tot dienaar van de persoonlijkheid wordt gemaakt. En dat heeft een individualist natuurlijk niet, want die staat op eigen benen en vraagt geen steun ván de gemeenschap en verleent slechts dan steun áán de gemeenschap, wanneer z.i. dit noodzakelijk is. Het is erg lastig voor degenen die alles genormaliseerd willen hebben, alles in vaste kanalen geleid, die elke vrije besluitkracht in de mens willen doden en daarvoor in de plaats stellen reglementenboekjes etc., maar het is toch zo, want zelfs wanneer de gehele maatschappij zou geregeld zijn tot het laatste puntje, zelfs hoeveel keer u adem mocht halen in een minuut bij wijze van spreken, dan nog zou er één individualist moeten zijn, die na zou kunnen denken, onafhankelijk van deze wetten en boven deze wetten en regelen staand, over de redelijkheid daarvan en zijn besluiten nemend ten bate van óf zichzelf, dat is de dictator, óf van de gemeenschap, dat is de verlicht regeerder. Wij hebben behoefte geestelijk en stoffelijk aan een mens met zelfstandigheid, met zelfstandig begripsvermogen, wij hebben behoefte aan de mens die zichzelf durft te uiten, zoals hij of zij is en leeft en niet zoals de gemeenschap verwacht dat hij of zij zal leven. En daarom is het erg gewichtig dat we én bij de jongeren én bij de ouderen zelfs ook, trachten om de persoonlijkheid op te bouwen, de persoonlijkheid die wel degelijk natuurlijk rekening houdt met de gemeenschap, maar die toch zichzelf een oordeel aanmatigt over de gemeenschap, hetzij goed of kwaad. Beter een mens die in misbegrepen individualisme de regelen van de menigte versmaadt in een zelfstandig denken, dan

de dwaas die de regelen aanvaardt, omdat hij niet beter weet of kan. Ja, ik word haast hier weer geprikkeld om die oude Peer Gynt sage weer te voorschijn te halen. U kent toch wel de figuur van de Knopengieter, hè? Knopengieter is een hele lange, dunne vent die rondloopt, en wanneer Peer terugkomt en de duivel hem geweigerd heeft en de hemel hem geweigerd heeft, hem toespreekt en zegt dat hij de mislukte zielen overgiet. En dan komt Poer Gynt tot de volgende conclusie: dat het beter is om een werkelijk slecht mens geweest te zijn, of een werkelijk goed mens dan een nul die in het midden leeft en die het niet kwaad bedoelt en het eigenlijk niet goed bedoelt, maar het allemaal doet omdat het toevallig zo uitkomt. Het is erg vrij natuurlijk, zoals ik dat uitleg, maar het staat er toch geschreven, hoor, en het staat in een hoop andere boeken ook, maar daar ga ik niet over praten. Per slot van rekening, ik ben geen bibliothecaris die hier een leesplan heeft voor te leggen, maar alleen maar een doodgewoon spreker die een onderwerp behandelen moet.

Voor ons is het precies hetzelfde. Op het moment dat wij in de gemeenschap onderduiken, op het moment dus dat wij ons persoonlijk denken, ons persoonlijk gevoel van goed en kwaad etc. ter zijde schuiven, ach, mijne vrienden, wat dan nog te doen? Dan leven we niet meer, we worden gedragen op de stroom van het leven, we denken niet meer, onze gedachten zijn alleen maar de sjablone die anderen voor ons getekend hebben, onze handelingen en daden zijn alleen maar door automatische handgrepen van een of andere robot bestuurd door de gemeenschap. Zo mag een gemeenschapsmens er niet uitzien. De gemeenschapsmens is gemeenschapsmens omdat hij of zij weet, dat je in de gemeenschap levende, verplichtingen tegenover die gemeenschap hebt en dat zal de individualist beter begrijpen dan de suffe domkop die egoïstisch verder sukkelende, alles zijn gang laat gaan.

Eerst wanneer je persoonlijk kunt denken dan heb je oordeelskracht. Wanneer je oordeelskracht hebt, dan verwerp je daardoor een persoonlijkheid, want u zult uw standpunt tegenover het leven moeten bepalen, en heb je dat bepaald, dan zul je daadkrachtig kunnen meewerken aan de verbetering van de wereld evenzeer als je kunt streven naar de verbetering van je eigen ik-heid. Ik hoop dat u mij hier niet al te strijd lustig vindt, maar alles wat in massa wordt geproduceerd, of het nu een denkbeeld is of een stoel, heeft zekere nadelen, het mist alle originaliteit. Het lijkt misschien goedkoper in het gebruik, maar het doodt alle levensvreugde, het doodt de tegenstellingen die ons ervaring geven en begrip, het doodt in ons alle dingen die eigenlijk de vreugde van het leven en begrip van het leven uitmaken. En daarom zou ik als antwoord op het door u gestelde vraagje, dat verscholen zat achter drie onderwerpjes willen zeggen: mens durf persoonlijkheid te zijn, durf individualist te zijn, durf je eigen wezen uit te leven in de wereld, houd rekening met de gemeenschap. Benadeel haar niet en dien haar zodra je dit kunt volgens je eigen stellingen en inzichten, maar wees jezelf, streef voor jezelf en laat niet een ander het voor je opknappen. Leef zoals je denkt dat je leven moet en vraag niet of de burens het ook wel goedvinden. Lach wanneer je plezier hebt en niet wanneer de massa lacht, ween wanneer je hart treurig is en niet wanneer een of andere melodramatische gebeurtenis de menigte tot tranen ontroert. Laat je niet leiden door bezielend vuur van woorden of het drogspel van redenen en begrippen. Jij leeft mens, en niemand anders, jij moet dit leven doorgaan en het is juist deze mens die u op het ogenblik bent, die zo dadelijk bepaalt wat u geestelijk zult wezen. En wanneer u geestelijk een niet bent, nu ja, dan kunt u op het gunstigste rekenen op een nieuwe incarnatie en de nieuwe ellenden van een leven met dezelfde problemen die u heden verworven hebt.

Dus, mijne vrienden, wij moeten zelf leven en het is beter dat we nu zondigen op aarde of in de sferen, omdat we meenden dat het goed is, dan dat we niet zondigen alleen omdat we te lui zijn om een beslissing te nemen. Gemeenschapsmens en individualisme behoren samen te gaan. Een gemeenschapsmens die niet persoonlijk denken, voelen en leven kan, betekent voor de gemeenschap niets, is een parasiet die haar leegzuigt. De mens die persoonlijk verantwoordelijkheidsbesef heeft, die zelfstandig denkt, die redelijk streeft naar vervolmaking op aarde, geestelijk zowel als stoffelijk, die zal de mensheid en de gemeenschap in werkelijkheid dienen en vooruitbrengen. En wanneer u nog materiaal wilt hebben om het verder na te gaan en te overwegen, kijk naar alle grote mensen die de wereld technisch of filosofisch esoterisch vooruit hebben gebracht. Al deze mensen waren uitdrukkelijk persoonlijkheden met hun eigenaardigheden. Of u nu een Thomas Alva Edison neemt of een Henri Ford, of u een Plesman neemt of een Rockefeller, of u noemt een Disraeli of een Napoleon, het blijft

allemaal precies hetzelfde, ze zijn allen persoonlijkheden, wezens die zich uit de gemeenschap afzonderen en volgens hun beste weten en kunnen streven, niet alleen voor zichzelf maar ook voor de gemeenschap, zich zó vaak tonende betere gemeenschapsmensen dan degenen die beweren dat je in de gemeenschap ondergaand, alleen maar de gemeenschap dienen kunt. En elk kind dat je op kunt voeden tot deze zelfstandigheid van oordelen, dit zelfstandig zoeken van waarden, met desnoods alle gevaren daaraan vastzittende, betekent meer voor een maatschappij dan iemand die nooit wat heeft geweten. Een bekend filosoof heeft eens gezegd: "De meeste braven zijn braaf omdat ze de zonden niet kennen, maar zij die de zonden kennen en toch de deugd terugvinden, dat zijn de heiligen die de wereld kunnen verlossen" en hij heeft gelijk. Uit de ervaring van je leven, uit wat je durft te accepteren, uit de besluiten die jezelf maakt, bouw je de wereld op en in deze wereld die je opbouwt, dien je de gemeenschap wanneer je het beste uit wat in je persoonlijkheid is. Nou, dat is mijn behandeling van het onderwerp.

Reactie: Ik dank u heel hartelijk voor deze verschaffing. Prachtig.

Antwoord: Nou, ik ben erg blij dat u het prachtig vindt, ik vond het zelf ook nogal mooi, hoor. (gelach). Nog commentaren?

Reactie: Ja, hetgeen waar u het daar nu over gehad hebt, dit onderwerp, dat heb ikzelf aan de lijve meegemaakt. Ik was door omstandigheden al vroeg gedwongen om alleen mijn weg te zoeken, maar uiteindelijk heb ik heel dikwijls moeten horen dat ik daardoor eigengereid was, zelfs zeer eigengereid, maar ik heb er zelf niet veel last van gehad.

Antwoord: Dat is meestal in zo'n geval (gelach). Nee, maar weet u wat de waarheid is hierover? U maakt ongetwijfeld fouten. En wanneer ze u eigengereid noemen - dat is geen verwijt, hoor - dan zullen ze heus wel eens een keertje gelijk hebben, maar beter dat je eigengereid bent en tenminste leeft naar je eigen oordeel en je beste weten en denken, dan dat ze je allemaal o zo'n prettige vent vinden omdat je niets doet als "ja" knikken. Nou, ik geloof dat we er zijn, hè? Dan zou ik zeggen, dan gaan we maar pauzeren, dan heeft onze vriend Henri, die met ongeduld om me heen staat te springen de hele tijd, tenminste dadelijk ook nog de kans dat hij eventjes door kan spreken. Goedenavond allemaal.

EEN VERHANDELING OVER HET RIJMEN VAN SINTERKLAASGEDICHTEN

Goedenavond vrienden. (Intelligentie: de geestige Henri)

Op deze plechtige avond is het mij een waar genoegen om een dissertatie af te steken over gelijmde baarden en wapperende Klazen. En ik zou willen opmerken in additie - wat een deftig woord, hè - op wat de voorzitter heeft gesproken, dat ik niet gek ben en zeker ook niet de bedoeling heb om altijd de clown van het gezelschap uit te hangen, maar dat ik toch te gelegener tijd, zo nu en dan mijn - wat u misschien clownerie noemt, ik noem het eigenlijk verkapte wijsbegeerte, maar ja, dat kunnen jullie toch niet begrijpen - zo'n enkele keer wil spuien. M.a.w. ik voel me zo ongeveer als die meneer vanavond die zei: ik doe wel heel deftig, maar ik voel me een gek met die aangeplakte baard aan m'n bek.

Wij voeren op het ogenblik de tijd van de meest gezellige werkverschaffing. Iedereen die op het ogenblik nog een theemuts en een oude rooie ochtendjapon op kan scharrelen plus een stukje touw, kan zich, vaderlijk zegenend door de straten bewegen, pepernoten strooiend op kosten van anderen en eventueel met een borreltje en een kopje thee op bezoek gaan bij kleine kinderen. Dit echter zijn niet de grote perikelen van Sinterklaas, want baarden, ach, die kun je in de winkel kopen en voor gek lopen doe je meestal toch de helft van de tijd, dus dat valt ook wel mee, met of zonder mijter, met of zonder meid. Het lastige van het geval is altijd het dichten, oftewel het rijmelen. En nu is het altijd moeilijk een rijmwoord te vinden. Op rijmelen rijmt bv. zwijmelen, maar hoe breng je dat in een Sinterklaasgedicht te pas? En daarom heb ik mij voorgenomen - ja, laat ik nu maar eens een keertje gewoon gaan doen, ik

heb nu deftig genoeg gedaan - om u enige raadgevingen te geven t.o.v. het Sinterklaasrijm en -gedicht als zodanig. Wanneer wij een Sinterklaasrijm of -gedicht opbouwen bestaat het over het algemeen uit drie delen: de eerste proef die je weggooit, omdat ze niet netjes genoeg is, de tweede proef die niet rijmen wil, de derde proef die je in godsnaam dan maar in een pakje duwt. Om u nu te helpen, de twee eerste delen te elimineren - dat is een deftig woord dat ze in de oorlog hebben uitgevonden voor spoedig begraven van iemand die minder gewenst was - zou ik u de volgende rijmregels voor willen leggen: Als je het hebt over een vrijer van speculaas, rijmt dat natuurlijk altijd op Sinterklaas. Maar ik vind altijd speculaas en vrijers iets treurigs, tenzij ze voor onmiddellijke consumptie worden gebruikt, want al deze lang gelijfde, lang gelijfde Klazen, meestal zijn het nog Klazen, in sommige gevallen ook bazen, Pieterbazen, dan voel ik mij altijd lichtelijk gekwetst. Als u zoiets geeft, waarom nu niet eens een keertje, in plaats van een vrijer van speculaas te geven door Sinterklaas: ik stuur je hier een leuke vent, eet hem op en wees daarmee content. En zo heb je meer van die dingen. Je geeft bv. iemand een heerlijke surprise..... (minder aardig voor publicatie). En zo heb ik Sinterklaasrijmen in overvloed, toepasselijk voor elke gelegenheid, waarvan ik er u enkele hoop te reciteren. Het zijn nette gedichten hoor, je mag er zelfs om lachen, en daar is het eerste van wel: Het Sinterklaasgedicht aan de Minister-president.

Mijn beste Drees,
 Gij vriend van ouden en wezen,
 Als Sint, oud en welbedaagd
 Hoef ik, dank zij u, niet meer te vrezen
 Dat het leven verder jaagt
 En ik in duizend vrezen,
 Door zorgen zwaar belaagd,
 De kwade Klaas moet wezen.
 Ik heb helaas geen portemonnee,
 O waardig president,
 Om u te geven al datgeen
 Wat u wel waardig bent.

Dat "bent" hoort er niet bij hoor, maar anders rijmt het niet. Dat mag van Sinterklaas, (gelach).

En daarom wens ik, saam met Piet:
 Drees, geef me opslag en verslik je niet.

Zo zou je bv. aan je dokter een gedicht kunnen sturen met Sinterklaas. Ik weet niet of je het doet hoor. Maar ik heb hier een eerste klas Sinterklaasgedicht van een dokter. Misschien kun je nog wat leren, wie weet.

Gepest door mensen die langs 3-4 lijnen
 Voortdurend met hun zorg en nood
 In je oren chagrijnen,
 Erger jij, m'n waarde vriend je dood.
 Je klaagde soms in grove woorden
 Vooral des nachts je nood.
 En Sint moest dat maar horen.
 Wel waarde doktersvriend
 Dat kon mij niet bekoren.
 Daarom schrijf ik je voor 't volgend recept.
 Een receptje waarmee de Sint je niet nept,
 Zoals jij sommige klanten met suikerwater.
 Maar daar spreek ik niet over,
 Desnoods onder vier ogen, later.
 Neem een borrel, een koekje, een stuk speculaas,
 Denk niet aan patiënten, droom niet van je vrouw,
 Maar voor een keer eens van Sinterklaas.

En zo heb ik dan ook wat als Sinterklaasgedicht van de Gemeentereiniging. Ja, van de gemeentereiniging, je moet toch ergens een gedichtje vandaan halen. Als jullie nu merken hoe ik die woorden in elkaar draai, dan weet je meteen hoe je het zelf moet doen. Per slot van rekening, dat is net zoiets als die geschiedenis van die papagaai en die mamagaai, nietwaar? De papagaai die zei tot de mamagaai: Mamagaai, pagaai. Nee papagaai, zolang jij pagaait pagaai ik niet zei mamapapagaai. Waarop de vraag van de kleine gaai was: mamapapagaai wie is de baas, pagaai of magagai? Waarop magagai en pagaai beide zeiden: ga je, gaai. (hilariteit).

Je draait het maar door elkaar en het komt vanzelf goed, je ziet het. Dat is overigens geen wijsbegeerte, hoor, dat is clownerie. Enfin, ik heb het u beloofd en u krijgt het, het Sinterklaasgedicht aan de Gemeentereiniging:

O, stoere mannen in een niet geruite kiel
 Die draait aan auto's groot
 En aan het kleine wiel
 En ergert jezelf dood.
 Jullie die asbakken slepen, weken aan elkaar
 En verder maar bellen
 En sjezen maar.
 Sinterklaas had voor jullie
 Slechts de vellen.
 Alles wat er van pakjes overblijft,
 De baard die niet meer nodig is,
 Het briefje dat je aan 'n ander schrijft,
 Het is voor jullie
 Waardige gemeentereinigerlingen.
 En willen jullie voor Sint
 Een Sinterklaaslied zingen,
 Zo zing dan wanneer je
 Rond gaat na de vijf december
 Een lied,
 Dan stuurt de Sint je gember,
 Want gember is gepeperd zoals het woord
 Dat de Sint van jullie wel eens heeft gehoord.

Nu alle gekheid even op een stokje. Per slot van rekening, je hebt zoveel apen op een stokje, nu ook een beetje gekheid op een stokje. Maar nou even ernstig worden, hè?

Sinterklaas is een eigenaardig wezen.
 De kinderen die wachten in angst en vrezin
 Op Sinterklaas en Pieterbaas
 En niemand weet ooit
 Wie de ware Klaas zal wezen.
 Toch gaat die Sint in elke straat
 Wel eens een huis voorbij.
 Hij is helaas in 't geven
 Als goede Sint niet vrij,
 Maar hij moet van uw gaven leven.
 Toch zou die Sint ook graag
 Naar een royaler geven streven.
 Nu is het wel wat laat om hem te helpen
 Met het leven en het wild geraas
 En bovendien te zorgen voor
 Een gevulde zak van Pieterbaas.

Maar Sinterklaas heeft nog een neef die pas met Kerstmis rond wil gaan, dat is Santa Claus die met een rendier komt en waarvan ze niet zingen "ik zie hem al staan". Met Kerstmis, mijne

vrienden, is menige gave welkom voor het arme gezin waar Sint voorbijging. Misschien komt met Kerstmis Santa Claus toch wat vreugde nog brengen. M.a.w. als je het ziet is het fantastisch, de hele steden hebben ze verlicht totdat het ware paleizen zijn, drommen mensen dreunen door de straten heen en murmelen onder het heerlijk gesul van allerhande afgesleten grammofonplaten. Ze praten, ze kwebbelen, ze sjouwen zich de....., nu ja, je weet wel aan pakjes, ze lopen hun centen te tellen in donkere hoekjes, doen bestellingen en gaan nog even koekjes en speculaasjes halen. Maar achter die façade zit een hoop ellende, want het is op het ogenblik zo, als iemand een gezin heeft en hij heeft een loon van f 40,- dan schiet er voor Sinterklaas niet veel over, zelfs als hij kinderbijslag heeft. En nu is het erg moeilijk om die mensen op een officiële manier te gaan bedenken, want voor de bedeling zeggen ze "dank je". Ik bedoel juist die mensen die het zo moeilijk gaat en die het toch eigenlijk nodig hebben.

Als jullie er nu eens over denken zo, ik bedoel het hoeft niet met Sinterklaas, hoor, je hoeft geen banketletters weg te gaan smijten links en rechts. Maar zo met de feestdagen, als jullie nu eens zorgen dat er, juist bij dergelijke mensen, zo'n klein anoniem pakje komt met een aardigheidje, meer hoeft het niet eens te zijn, voor de kinderen misschien en misschien een sigaretje voor pa erin of een onsje koffie voor mama, denk je dan niet dat er iets meer van de echte Sinterklaas in leeft, ook al is het zelfs Kerstmis of Nieuwjaar? Want Sinterklazen dat zijn we allemaal bij elkaar eigenlijk, die vertegenwoordigers die daar uitgaan in rode, gele of witte mantels, goed betaald of amateurs - daar heb je ook een amateurs- en profliga in - dat zijn uiterlijke verschijnselen. Maar de werkelijke Sinterklaas dat is een gestalte die geschapen is uit de goedheid van het menselijk hart. En laten we die goedheid van het menselijk hart nu niet met elkaar kapot gooien, door alleen maar aan onszelf en aan onze naaste omgeving te denken, maar laten we er ook eens over denken of er een ander is die misschien ook een hulpje nodig heeft, zo'n klein opkikkertje van "je zit niet alleen in de wereld". Nou en daarmee, het was me een waar genoegen. Als jullie gedichten hebben, roep me maar eens aan, misschien zorg ik nog wel voor een kleine inspiratie. En voor de rest, goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

"Vragenrubriek". Persoonlijke vragen mogen wel gesteld worden maar worden niet beantwoord. Alle andere vragen, zover onze kennis aanwezig is. Gaat uw gang.

Vraag: Veelal is het gebruikelijk dat de begrafenis of crematie voorafgegaan wordt door orgelspel en grafreden. Wordt de overgegene iets gewaar van die muziek en de toespraken?

Antwoord: Inderdaad. De muziek op zichzelf heeft voor de overgegene niet veel betekenis. De grafrede kan soms een grove reden tot ergernis zijn, omdat ware smart zich over het algemeen moeilijk in woorden uit. En wanneer een glorierijke, ja zelfs daverende grafrede wordt gesproken die klinkt in onze wereld, door de leegte van gevoelens die er achter schuilt vaak als een belediging. Ik hoop dat dit voldoende is.

Reactie: Dank u.

Vraag: Een medewerker onze Orde welke al jarenlang magnetiseert en vrij sensitief is, wordt al geruime tijd des nachts door geestelijke invloeden storend benaderd, waardoor hem een rust en krachtbrengende nachtrust wordt onthouden, met alle gevolgen hiervan. Nu is hij enige jaren geleden door een intussen overgegene vriend, voor zo'n zelfde geval als het ware afgesloten voor deze invloeden met goed gevolg. Door behandeling van de zonnevlecht en kleine hersenen kwam deze afsluiting tot stand en tot voor kort met veel succes. Nu is zijn vraag of ik hem op aanwijzing van u en uw groep zou willen behandelen en of deze wijze te handhaven is, ofwel dat zijn geestelijke Ordevrienden hem persoonlijk raad wensen te geven of te behandelen?

Antwoord: De vraag is wel zeer persoonlijk om in dit milieu te stellen. Ik zal u echter een kort antwoord niet onthouden. De storingen komen voort niet in de eerste plaats door invloeden

buiten u, maar door invloeden in u. Als zodanig kan een magnetische afscherming tijdelijk werken, maar nooit volledig zijn en nooit volledig baten of nut opleveren. Probeert u in de eerste plaats de reden van uw onvrede en ontevredenheid en onrust uit te zoeken en probeert u hier iets aan te doen, dan zult u zeer zeker met de verder u ter beschikking staande geestelijke en stoffelijke hulp, meer gebaat zijn. Ik hoop dat u met dit antwoord genoeg wilt nemen.

Vraag: Wanneer we God als beginpunt nemen, dus het oneindige, kunnen we dan aannemen dat de opbouw van het heelal geschiedt door een tienvoudige hiërarchie? Dionisius doelde hierop en ik meen ook Pythagoras.

Antwoord: Ja, Pythagoras doelt niet op de tienvoudige maar op de twaalfvoudige hiërarchie overigens. De opbouwende hiërarchieën is inderdaad redelijk aanvaardbaar, want wanneer wij zeggen het oneindige, of het goddelijke, dan moeten wij ons realiseren dat deze oneindigheid voor ons aanvaardbaar, slechts binnen het goddelijke besloten kan liggen en als zodanig door het goddelijke zelf begrensd is, indien het goddelijke begrensd kan worden uitgedrukt. Wanneer dit zich gaat uiten, moet het zich noodzakelijkerwijze in tegendelen uiten, waarbij dus een splitsing van functies in het wezen tot stand moet komen om de tegenstelling te scheppen waar de schepping uit voortvloeit. Wanneer wij nu elk van deze krachten, die als tegenstelling tot andere macht tot uiting komt en dus t.o.v. de schepping handelt als een persoonlijkheid, zijnde deel van het goddelijke wezen, een deel noemen van hiërarchie of van één van de heren van de schepping, dan zijn wij daar m.i. volledig juist mee. De bepaling in getal echter is fictief en kan alleen op kabbalistische waarden worden teruggevoerd waar geen reële, voor de mens reële althans, getalsbepaling van hun wezenheid of wezen mogelijk is. Voldoende voor u beantwoord zo?

Reactie: Ja, dank u.

Reactie: Mag ik mijn vraag van enige weken geleden nog eens herhalen, daar ik toen geen antwoord ontving, nl. "het genezen en/of voorkomen van herpes zoster en herpes cornea.

Antwoord: Te voorkomen door gezonde leefwijze, waarbij voorkomen moet worden teveel kalkhoudende voeding te gebruiken. Te genezen door het ingeven van cellen behorende tot de beïnvloedende lichaamsdelen zoals bekend aan artsen. Dus hier zouden deeltjes van een dierlijk lichaam moeten worden ingespoten in het lichaam van de mens om daardoor een correctieve actie te verkrijgen en de genezing zou nog volledig zijn en zelfs verder ook een lichamelijke welstand als geheel tot resultaat kunnen hebben, bij hersteld evenwicht. Ik hoop dat dit voorlopig voldoende is.

Reactie: Dank u wel.

Vraag: Toen God zich openbaarde en ons zonnestelsel schiep (en dit gebeurde slechts eenmaal, nietwaar?) toen was dus ook meteen op onze planeet de materie aanwezig, die nodig was om via delfstof, plant en dier tot de mensvorm te komen. Er was dus slechts een bepaalde hoeveelheid van deze stof aanwezig. Eens zal die stof toch opgebruikt zijn? Of moet ik dit zo bezien, dat de stofvormen zelf de planeet in stand houden? Bv.: alles vergaat, ook de mensvorm, die uit delfstoffen, plantaardige en dierlijke stoffen bestaat. Alles geeft dus weer aan de aarde de grondstof terug, en deze stof wordt dan weer opnieuw gebruikt.

Antwoord: Ik zou hier de opmerking willen maken, dat de gestelde premisse onjuist is. In de eerste plaats schiep God niet ons zonnestelsel in één moment, zoals gezegd, dus het totaal van de goddelijke schepping kosmisch oftewel het gehele Al omvattend. Zij vindt in haar ogenblikkelijke uiting de productie van een scheiding, of beter gezegd een gescheiden hoeveelheid materievormen, waar wij dan voor de stof en materie als op aarde kenbaar, als grondstof nemen de oervorm of nevelvorm. Uit deze oer- en nevelvorm ontwikkelt zich het zonnestelsel naast vele andere zonnestelsels. De hierin aanwezige materie wordt gebonden in vormen bepaald door beweging-zwaartekracht en de snelheid-massaverhouding die in de ruimte tot uiting komt. Deze materie in zichzelf is niet begrensd, zij is zelfs niet te noemen een bepaalde hoeveelheid, tenzij men het om wil zetten in een bepaald kwantum energie waarmee inderdaad een vaste maat bereikt zou kunnen worden. Waar het energie-quotiënt dat voor de vorming van de stof noodzakelijk is, naar gelang de samenstelling en dichtheid van de aarde,

haar grootheid etc. varieert, kunnen dus meerdere vormen optreden naarmate de hoeveelheid energie die voor de vorming van een deel van de stof noodzakelijk is, minder worden. Vergroting van het aantal vormen tot in het oneindige is uiteindelijk mogelijk, door voortdurend voortgezette deling. Praktisch echter lijkt mij dit niet geheel te verwerklijken. Ik zou hieruit de conclusie kunnen trekken dat op deze aarde geen sprake is van een bepaalde vorm, maar slechts van een bepaalde hoeveelheid kracht die in voortdurend wisselende vormen wordt gebonden. Ten tweede zou ik willen opmerken, dat niet de vormen de aarde in stand houden, maar dat de vormen, waarvan de aarde er één is, door de gedachtenkracht in stand worden gehouden, waar deze de bindende kracht is die de materie samenbindt in bepaalde krachtverhoudingen en vormen. Op grond hiervan zou ik willen stellen dat de vraag, als geformuleerd, niet juist was en als volgt zou moeten luiden: In hoeverre is het mogelijk voortdurend nieuwe gedachten te scheppen in de een en hetzelfde blijvende goddelijke kracht die zich uit ook in de materie? En dan ligt het antwoord in de vraag opgesloten: Waar het goddelijke voor ons onbegrensd is, zal misschien de ervaring gelijk blijven, terwijl de verschijningsvorm kleiner wordt en zo hetzelfde energieveld een veel grotere hoeveelheid vormen tot stand kan brengen. Dat tweede deel van het antwoord zou kunnen zijn: In het goddelijke is een onbegrensdheid, in de gedachte is een onbegrensdheid, waar het totale voorstellingsvermogen uiteindelijk het goddelijke benaderen en bereiken kan. Als zodanig is elke verwerklijking door de te vormen gedachten mogelijk en bestaat geen limiet voor het aantal vormen door de gedachten te scheppen, buiten het limiet van het in het goddelijk kenbare. Is dit voldoende?

Reactie: Ja, dank u zeer.

Vraag: Wat is de esoterische betekenis van de Jacobs-ladder, waarlangs de "Engelen opklommen een neerdaalden, een ladder die tot de hemel reikte"?

Antwoord: Dit is niet geheel juist: een oneindige ladder die tot in de hemelen reikt. De esoterische betekenis: de voortdurende wisselgang tussen hoogste sfeer en laagste sfeer, tussen licht materiële uitdrukking en licht geestelijke uitdrukking, waarbij de entiteit voortdurend blijft wisselen, ingaande tot het Huis des Heren en uittredende op Zijn bevel tot de wereld daarbuiten. De mens maakt een voortdurende rondgang mee, waarbij hij alle sferen betreedt. Naarmate hij deze sferen bewust beleeft, wordt hij van mens tot engel, naarmate hij meer de toestand engel ofwel verhoogd bewustzijn bereikt, en God begrijpend bewustzijn benadert, zal hij dus meer bewust zijn weg afleggen. Hij zal echter deze weg af blijven leggen, bepaald door het bewustzijn dat hem persoonlijk draagt en de goddelijke kracht die in hem leeft, totdat de totale eenheid van de dingen wederom geschapen is, waarbij de engel werd gekozen als vorm, omdat de engel, de hemel met zich dragend, deze beleeft, onverschillig waar ze zich uit. Ik hoop dat deze vraag ook voldoende beantwoord is. Zijn er nog meer vragen?

Vraag: Hoe komt het dat, waar de inhoud van deze avonden steeds mooier wordt, het aantal mensen, nu heb ik het niet over één avond, maar dat het aantal mensen afneemt? Ik begrijp niet hoe dat kan. Wat kunnen wij, die geregeld komen daaraan doen? Want je spreekt er over en de mensen komen niet. Zijn wij fout, waar zit het hem in, wat kunnen wij doen?

Antwoord: Het enige wat u kunt doen is, wanneer iemand belangstelling toont hiervoor, de persoon in kwestie introduceren, in zover het de stoffelijke organisatie betreft en uitleven de gedachte van de Orde: verdraagzaamheid en naastenliefde in uw eigen bestaan, uw leven, zover u dit mogelijk is. Het probleem wat u opwerpt, is een probleem dat helaas niet te bepalen valt door de inhoud van de avonden. Het wordt eerder bepaald door bepaalde kwesties van menselijk opzicht en menselijk inzicht die, ondanks alles en de eerbied die zij zeggen aan ons en ons werk te betonen, de waardering die zij pretenderen te hebben voor hetgeen wat wij brengen, ons de les zouden willen lezen en ons zouden willen bevelen wat wij wel en wat wij niet moeten brengen, waar wij wel en waar wij niet moeten werken etc. Waar wij echter ons de vrijheid voorbehouden in deze zelf te beslissen in hoeverre wij met aardse besluiten meegaan of ons daartegen verzetten, waar wij bovendien voor onszelf de vrijheid nemen de waarheid te zeggen zoals wij ze zien en niet slechts de waanwijze gedachten van anderen te bevestigen, zult u deze situatie nog wel enige tijd aan zien houden. Dit neemt niet weg, dat de belangstelling voor de Orde als totaal steeds groeiende is en het werk zeker niet

zo onvruchtbaar is als u zich voorstelt. Ik zou u verder willen wijzen op het feit dat de maanden november en december voor dit werk nooit zeer gunstig liggen, waar preoccupatie van de mensen met de komende huiselijke feesten, in vele gevallen een invloed op hun bereidheid tot accepteren van onze lessen, uitoefenen. Dus ik geloof dat ik u hiermede wel voldoende heb ingelicht. Het is zeker niet uw schuld. En wat van u gevraagd kan worden is dus niet dat u het onmogelijke presteert, maar wel dat u uw eigen waardering omzet in de daad en deze waardering uit in uw dagelijks leven en dat, waar u prijs stelt op onze lessen, u natuurlijk ook van de mogelijkheid gebruik maakt om ze aan te horen. Dit laatste is voor ons natuurlijk erg aangenaam, maar aangenamer nog vinden we het, wanneer u in de praktijk de gedachte van onze Orde op aarde uitdraagt. Ik meen dit ruimschoots voldoende beantwoord te hebben zo, ja?

Reactie: Ik dank u zeer.

Vraag: Ik zou willen vragen: aspirine is dat verdovend of genezend?

Antwoord: Aspirine is zenuwverdovend en gelijktijdig ook ietwat stimulerend. Als zodanig neemt het bepaalde fysieke effecten tijdelijk weg en maakt daardoor de psychische genezing makkelijker mogelijk. In zichzelf bezit het geen genezend effect. In grote hoeveelheid gebruikt, is het zelfs een gif dat eventueel zelfs dodelijk kan werken. Een regelmatig gebruik hiervan zou ik dus ook af willen raden, waar het zelfs gewoontevormend kan zijn. Ik meen echter wel dat, wanneer bepaalde onaangenaamheden zich voordoen, ik denk hier aan kiespijn e.d., hoofdpijn, aankomende verkoudheid, deze stof te gebruiken is, waar zij bepaalde remmen wegneemt voor de genezende werking van het organisme en uw ziek voelen tijdelijk op de achtergrond schuift. Voldoende beantwoord deze vraag?

Reactie: Dank u wel.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Wij gaan dan deze bijeenkomst besluiten met "het schone woord" en ik zou van u graag hebben één onderwerp voor deze keer maar, dat ik op een door mijzelf te kiezen wijze, verder voor u zal verwerken. Welk onderwerp mag dat zijn?

Reactie: Goddelijke liefde.

Antwoord: Is iedereen het daarmee eens?

Reactie: Ja.

GODDELIJKE LIEFDE

Alomvramende, eeuwige kracht
 Die uit de eerste duistere nacht
 Van scheppingsgebeuren geboren werd.
 Kloppend hart der eeuwigheden,
 Kracht waardoor de mensen treden
 En leven in de eeuwigheid,
 Teken van het steeds vergeven van 't falen
 Van halen van overwinning in de strijd
 Des levens.
 Goddelijke liefde, wie zal U palen
 Stellen in het Al?
 Wie zal zeggen dat Gods liefde
 Reikt tot slechts zover
 En dan niet verder meer?
 Wie zal zeggen door te dringen
 In het wezen van de Heer

Die 't Al geschapen heeft?
De kracht die leeft,
Die drijft de geest
De ziel van God
Die steeds nog, rustend
Boven de wateren streeft
En zweeft,
Zij geeft haar liefde
Aan al wat uit haar geboren is
En niet kan zij verwerpen
Want het gemis
Van één klein deel der Schepping
Zou haar zijn een onvergetelijke pijn,
Een ondergaan in stille kracht
Waar de volmaaktheid door 't verwerpen
Tot onvolmaaktheid wordt gemaakt,
En 't doel der schepping dan
Ten onder wordt gebracht.
Goddelijke liefde, zeker weten
In ons wezen en ons zijn
Dat God ons tot Zich zal verheffen,
Of wij nu niets zijn of klein,
Of de grootste van de aarde
En de lichtende der sfeer.
Wij zijn voor Hem gelijk in waarde,
Hij ziet vol liefde op ons neer.
Soms denkt een mens dat hij Hem grieve,
Dat hij zondigde zo sterk, zo groot
Dat slechts nog helpt daarvoor
Het ondergaan, het sterven van een tweede dood
't Verdwijnen plots uit heel het leven
Uit heel 't bestaan,
Eenzaam zijn en zonder God.
Maar hoe kan God dit liefde-geven,
Toestaan in Zijn schepping
Dat zo'n lot geleden wordt.
Neen, ons voorstellingsvermogen
Het schiet nog tekort.
Wanneer we een beeld willen geven
Van Gods liefde, de eeuwige
Scheppende kracht,
Het zijn van het eeuwige leven.
Keert de glans van de sterren
Tot duistere nacht,
Verdwijnt alle beeld, alle waan.
En weten wijzelve misschien niet te zijn,
Gods liefde blijft altijd bestaan.
Gods wezen is liefde,
Is kracht om te geven,
Is leven dat voortstuwt,
Wij weten niet waarheen,
Omdat Hij scheidt en kan scheppen
Uit liefde, uit liefde,
En liefde, en liefde alleen.
Omdat Hij kan geven alleen maar
De krachten die leven in Hem
Volmaakt en groot.
Daarom is Zijn liefde een steun

En een kracht ons, die helpt ons
In vreugde, in lijden, in nood,
In al wat we doen, in al wat we denken,
In al wat we willen, in al wat we zijn.
Groot zijn wij in de goddelijke liefde,
En slechts in ons eigen beeld
Zijn wij klein.

Ik dank u voor uw aandacht vrienden. Goedenavond.